

Na divákovi nechal stonařovský soubor v závěru rozhodnutí, zda si jeho sympatie získají lehkovážní tuláci, žijící ze dne na den nebo jejich kamarád, který se rozhodl usadit, oženit a provozovat živnost. Zatímco jednomu přišel jeho postoj příliš nudný a moralizující, druhí v něm vidí cestu ke šťastnému životu. Tento názor zastával pravděpodobně i sám autor, protože většina jeho her končí svatbou.

Vladimír Přech

Trocha historie nikoho nezabije... Ochotnické společnosti

V roce 1849 byla založena první česká ochotnická společnost a brzy poté vznikly další. Tyto společnosti si kladly za cíl (podle Tylova programu) šířit osvětu i mimo Prahu, přičemž se zaměřovaly na venkov a malá města, tím se do těchto míst dostalo profesionální divadlo, které mělo nepochybně větší úroveň než místní amatérská sdružení (sousedské hry), která příležitostně účinkovala. Dopad těchto kočovných společností byl relativně velký a přestože jejich hry byly poměrně oblíbené, nevyhnuly se tyto kočovné společnosti velkým finančním problémům.

(zdroj: wikipedia)

POZVÁNKA na čtvrtek 19. 3. 2009 v 19,30

KVĚT KAKTUSU

DS Zmatkaři Dobronín, autoři: Pierre Barillet, Jean Pierre Grédy
Znalce nedoporučujeme divákům mladším 18 let.

Trocha botaniky nikoho nezabije... Kaktusovité

Kaktusovité (*Cactaceae*) je čeleď sukulentních, xerofytních bylin, které pocházejí ze Severní a Jižní Ameriky, ale člověk se zasloužil o jejich rozšíření i na další místa jako je středomoří či Afrika. Slovo kaktus pochází z řeckého *Κακτος* tj. kaktus, které označovalo druh bodláku.

(zdroj: wikipedia)

OKO ŠESTÉ 18. 3. 2009

MĚSTO
TŘEŠŤ

MINISTERSTVO
KULTURY

Kraj Vysočina

KOOL Trading, spol. s r. o., Třebíč
Návrh a realizace technologií pro kamerapřímý
www.kool.cz

LEONOTA
COOP
SPOTŘEBNÍ DRUŽSTVO
V TŘEŠTI

Radex Czech Autobusová doprava

skori
print • copy • scan

xerox
Autorizovaný
Premier Partner

KVĚTINY
E. Remišová

GLASSARTSTUDIO
Svatopluk Kasalý

JIHLAVSKÉ LISTY

Region 87.9
ČESKÝ ROZHLAS

Úterý, 17. března – pátý den TDJ a opět dvě představení.

Odpoledne v 15 hodin bylo představení divadelního spolku Vojan z Libice nad Cidlinou. Cesta k nám je zhruba 120 km a trvá přes dvě hodiny. Našemu publiku je to již známý soubor. Jenom připomenu hry „Lakomec“ a loni pohádka „Měla babka čtyři jabka“. Spolek je to pilný. Dnešní hru „Don Quijote de la ... od nás“ hraje zhruba třičtvrtě roku. Kromě toho nacvičil „Prázdniny snů“, jejichž premiéra byla 17. 11. 2008 a připravují další hru. Spolek letos oslaví 40 let od svého založení. Jeden z jeho členů, pan František Svoboda, je velký

fanda loutkového divadla. Zaujalo jej proto jak malé vystavené loutkové divadlo Luďka Kováře, tak i velká loutková scéna. Velmi jej láká i třeštské betlé mářství a Dřevovězání.

Soubor přivítala Zuzana Šmachová, avšak trochu vypadla z role. Proto požádala ředitele MěKS Jiřího Cába o slovo. Ve svém krátkém uvítání vyjádřil, že je velmi rád, že soubor opět přijal pozvání. Představení muselo být, kvůli množství souborů, zařazeno na odpoledne.

Zuzka pak souboru sdělila organi-

zační záležitosti. Před oponou uvedla soubor Petra Hronová. To provedla dobře a vtipně, povedlo se však to, co se může stát jen na živém vystoupení. Poslala zástupce souboru zasadit sněženku na druhou stranu, než kde je umístěný květináč.

Vlastní hra byla divadlem jednoho herce. Autor i herec v jedné osobě Jiří Hlávka předvedl velmi dobré hodinové představení. Ztvárnil osoby Cervantese, Dona Quijota i Sancho Pansy.

Ještě před hodnocením poroty si dovolím uvést názory diváků. Zaznělo: perfektní, klobouk dolů, mají to umáknuté včetně scény, to je „pamatovák“. Výrok některých ochotníků „okamžitě se jdu učit text“ pak rozveselil soubor, auditorium i porotu.

Porotu uvedla opět Zuzka Šmachová. Porota soubor velmi dobře zná, proto jí bylo jasné, kdo Jiří Hlávka je. „Vykopávač“ byl tentokrát Jiří Juráš. Bylo to jeho první setkání s autorským textem. Potěšilo jej, že herec dokázal seškrtat autora, tedy sám sebe. Monodramatu odpovídalo jeviště i jeho symboly. Proměny byly téměř milimetrově dodržovány. Postavy byly budovány včetně rekvizit. Postava Sancho Panzy však dostala nejvíce prostoru. Zvolená osnova zajišťovala, že divák neměl šanci vypadnout. Scéna s černým obloukem měla představovat most, avšak byla spíše chápána jako vchod někam, např. do imaginárního prostoru. Aby nebyl narušen text, bylo vybráno málo hereckých prostředků. Porotce Pácl poznamenal, že divadlo jednoho herce v sobě skrývá mnoho nebezpečí. Současně doporučil využití menšího prostoru na jevišti. Další, spíše diskuze, než hodnocení, se nesla v odborných rovinách, odpovídajících vysoké úrovni souboru. Hru rozhodně není třeba předělávat, spíše dopilovat a dovést ji téměř k dokonalosti. V závěru porota poděkovala za příjemnou změnu.

Snad jen poznámka na konec. Vitalitu a paměť panu Jiřímu Hlávce můžeme jen závidět. Vždyť za pár dní oslaví 65. narozeniny. Tak dobré zdraví, hodně sil a dalších hereckých úspěchů.

VD vad (Václav Dvořák)

Večerní představení

pátého festivalového dne patřilo Divadelnímu spolku Stonařov a jeho nastudování hry Lumpacivagabundus rakouského dramatika Johanna Nestroye. Představení režírované Milanem Šindelářem mělo premiéru ve Stonařově 13. prosince loňského roku. Až na několik málo volných míst ho v úterý večer sledoval zcela zaplněný sál KD. Ne náhodou. Vždyť několikrát během večera zaznělo: „Stonařovští, ti nikdy nezklamou.“ Úvodní slovo patřilo Haně Koubové, která soubor originálně uvedla ve verších. „Tak né aby tu někdo brečel, protože já vám přeji krásný večer“, zaznělo z jejích úst a začalo více než dvouhodinové představení plné písniček a tance.

Co se vůbec skrývá za krkolomným názvem Nestroyovy frašky? Trojice řemeslníků díky výhře v loterii získala značnou sumu peněz. Majetek si truhlářský tovaryš Klížek, švec Knejp a krejčí Jehlička rozdělili spravedlivě mezi sebe. Klížek, jediný odpovědný, získá za manželku vysněnou Pepičku, dceru svého bývalého mistra a založí si vlastní domácnost a firmu. Jeho kumpáni kvůli lehkovážnému životu o lehce nabyté peníze přijdou a když se všichni tři přátelé

po roce sejdou, jsou tam, kde byli. Klížek jim chce pomoci, ovšem pod podmínkou, že se zřeknou svého dosavadního života, ožení se a usadí. To je pro oba ovšem nepřekonatelná podmínka, a tak druhou nabídku nepřijímají. Děj hry není příliš komplikovaný, smích publika vyvolávaly spíše dialogy hlavních postav s řadou gagů a vtipných narážek.

„Výkop“ poroty tentokrát provedl porotce Radvan Pácl. Líbilo se

mu především to, co se na jevišti dělo před přestávkou. „První půle byla svobodná, účelná a zároveň plná energie. Bylo vidět, že všechno má svůj řád, začátek a konec. Tahle energie se ale v druhé části představení vytrácela, slábla, jakoby už herci byli unavení...“ Páclova slova potvrdil i Rudolf Felzmann, který přidal několik dalších postřehů. Ocenil přesné choreografické zpracování první části představení a také originální ztvárnění „snu“, ve kterém se hlavní hrdinové dovědí číslo vítězného losu. „Jak se ale začal vyprávět příběh, pohyb herců na jevišti už se zjednodušil, odpadly přesné varianty, jak na výstup jednotlivce reaguje sbor, atd.“ Samotní herci prý naopak většinou mívají lepší pocit z druhé části svého vystoupení. Za diváky s hodnocením poroty nesouhlasila Jarmila Horníková: „Z uměleckého hlediska byla možná první půle lepší, ale druhá část více „odsejpala“, byla určitě pro diváka zajímavější.“

Porotu podle vlastních slov potěšilo pár velice pěkných hereckých výkonů, oceňovala ale především kolektivní výkon souboru. „Je vidět, jak jeden visíte na druhém, jste jeden celek a my všichni bychom chtěli v takovéto partě být. Pokud vám to vydrží, tak vám divadlo bude dělat jenom radost“. Že jsou dobrá parta a netráví spolu čas jen na jevišti potvrzovali i sami herci. Výkon souboru oceňovali i diváci. „Bylo to skvělé,“ hodnotili představení manželé Gutwaldovi: „Výborný zpěv, výkony herců plné elánu. Je vidět, že to hrají s radostí.“ Jejich slova potvrzovala i Jarmila Horníková: „Bylo to zábavné, líbilo se mi, jak se hercům dařilo navázat kontakt s diváky, například při odchodu na přestávku.“

Pokračování...